SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 26. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 10, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЛЮТОГО 1989 Ч. 26. РІК XCVI.

В КИЄВІ ЗІРВАЛИ З'ЇЗД УДС

Лондон (УЦІС) — Згідно з повідомленням преставника московської філії Української Гельсінкської Спілки, 21-го січня 1989 року у Києві о 10-ій годині ранку мав відбутися з'їзд Української Демократичної Спілки (УДС). Того ж дня заплянновано було також влаштувати обласну конференцію Української Гельсінкської Спілки (УГС). До Києва делеґати УДС почали прибувати ввечорі 20-го січня. Однак уже того ж самого вечора органи безпеки почали депортувати делеґатів за межі Києва. Наприклад, видалено з української столиці делеґата з Москви, а також із Сум.

Депортація тривала і наступного дня, 21-го січня. Загалом видалено з Києва понад 40 осіб. Про багатьох депортованих немає жадних інформацій. Таким чином органи безпеки зірвали з'їзд УДС. Вулицю Остомельську, де мав відбутися з'їзд на приватній квартирі, заблькували органи міліції та безпеки з обох боків. Забльоковано також і всі під'їзди.

Натомість відбулася заплянована обласна конференція УГС. У ній не міг взяти участи тільки Сергій Набока, який є водночас членом УДС. Набока є головою Українського Культурологічного Клюбу (УКК). У неділю, 25-го грудня 1988 року, УКК схвалив рішення вступити до Української Гельсінкської Спілки як колективний член.

Агенція Франс-пресс, яка посилається на самвидавні джерела, а теж лондонський щоденник „Індепендент" подають число 60 осіб, затриманих у Києві, у наслідок операції проти відбуття з'їзду УДС. Деяких із делеґатів заарештовано на залізничому двірці, коли вони виходили з поїзду, 14-ох із затриманих осіб звільнено ще того самого вечора.

УКРАЇНА Й ІНШІ ПОНЕВОЛЕНІ НАРОДИ ВИМАГАЮТЬ ПОВНОЇ САМОСТІЙНОСТИ

Ню Йорк (ГС УГС). — Представники національно-демократичних рухів України, Вірменії, Білорусії, Грузії, Литви, Латвії і Естонії, на радах у Вільнюсі, Литва, в днях 28-29-го січня ц.р., проголосили Хартію свободи поневолених народів СССР і створили спільний комітет для створення національних вільних і незалежних держав.

У хартії сказано:

„Історія показала, що саме існування багатонаціональної імперії є анахронізмом, що створює нестерпні умови для всіх народів, що її заселюють. Ми вважаємо, що плюралізм є так само основоположним принципом у міжнаціональних взаєминах, як і в галузі прав людини. Утверджуючи для кожного народу право на індивідуальний шлях розвитку, ми, однак, представляємо народи, які десятки років боряться за національну незалежність. Нікому не нав'язуючи своїх уявлень про державний лад і суверенітет, ми вважаємо неправильним для поневолених народів не тільки спільне існування в межах імперії, а й федеративний чи конфедеративний устрій.

Ми потребуємо політичної і моральної підтримки нашого руху з боку усіх урядів і громадських організацій. Ми сподіваємося, що переможе наше розуміння сучасного світу, згідно з яким лише вільне і незалежне існування народів, які цього прагнуть, може забезпечити стабільний і мирний розвиток усієї світової спільноти. Ми закликаємо співвітчизників, які нині живуть за межами імперії, до створення подібного комітету і тісної співпраці з нами для досягнення спільної мети. Ми просимо Паруйра Айрикяна бути нашим представником за кордоном і сприяти створенню такого комітету. Ми переконані, що наші народи здобудуть волю і сподіваємося, що досягнемо цього найближчим часом і ненасильницькими методами".

У вільнюській нараді брало участь четверо українців: Микола Горбаль, Олесь Шевченко, Іван Макар і Богдан Грицай. Вони представляли Українську Гельсінкську Спілку. Але УГС стоїть за конфедеративний устрій народів, що нині входять до складу СССР, про що заявляли публічно в своїй Декларації принципів та інших документах. Тому під Хартією свободи поневолених народів СССР є підписи лише доустановчої фракції УГС, тобто Богдана Грицая і Івана Макара, і немає підписів членів Виконавчого комітету УГС Миколи Горбаля та Олеся Шевченка. Ці розбіжності в ставленні до принципово важливого питання напевно буде усунуто під час майбутньої Всеукраїнської конференції УГС.

На Заході створюється подібний міжнародний комітет, одним з ініціяторів якого є Паруйр Айрикян і куди входять також члени Закордонного Представництва УГС.

В нарадах у Вільнюсі Литву репрезентували: А. Терляцкас, А. Тучкус, Е. Шакалене, Л. Шаунайскайте, А. Балтрушис, А. Андрейка, Е. Братусявічюс — Ліга свободи Литви; В. Пяткус, Н. Садунайте, П. Ґражюліс — від Литовської групи для виконання Гельсінкських угод; Тідзікіс — Литовський відділ порятунку політв'язнів; Стасіс Бушкявічюс, Валдіс Суткус, Паулюс Вайтекунас — Литовська національна спілка молоді. Вірменію репрезентували: Мехак Габрієлян — Об'єднання національного самовизначення Вірменії; Ваан Ішханян, Мурат Іскасян — Боротьба за виживання Вірменії. Білорусію репрезентували: Сержук Мехамес і Вадим Александрович — Клюб „Погоня" і газета „Бєлорусская трибуна". Грузію представляли: Мераб Костава — Товариство святого Іллі Праведного, Тарієл Гвініашвіллі — Товариство Іллі Чавчавадзе; Георгій Ахелія — Національно-демократична партія Грузії. Латвію представляли: Анта Руюзіте і Сільві Штейне — Рух за національну незалежність Латвії; Інтс Цалітіс — Неформальний народний фронт Латвії і Клюб захисту середовища. Кримських татар репрезентував Абдурашид Джеппаров — Національний рух кримських татар „Крим". Україну репрезентували: Микола Горбаль, Богдан Грицай, Іван Макар, Олесь Шевченко — Українська Гельсінкська Спілка. Естонію представляли: Лаґле Парек, Антс Цінdіс — Партія національної незалежности Естонії. У зборах брав участь редактор журналу „Ґласность" С. Ґріґорянц.

Першого дня виступали представники Вірменії, Білорусії, Грузії, Литви, Латвії, України, Естонії, редактор журналу „Ґласность".

Вирішено провести наступну нараду представників національно-демократичних рухів у Таллінi 30-го квітня - 1-го травня 1989 року. Обрано Координаційний комітет на період між нарадами у складі: Лаґле Парек, Стасіс Бушкявічюс, Тарієл Гвініяшвілі, Микола Горбаль, Мехак Габрієлян, Вадим Александрович, Інтс Цалітіс, Абдурашид Джеппаров.

ДЖ. БУШ ДОМАГАЄТЬСЯ ПЕРЕГЛЯДУ ПОЛІТИКИ ЗСА В АФГАНІСТАНІ

Вашінгтон. — Президент Джордж Буш зарядив своїм найближчим співробітникам і Крайовій раді безпеки переглянути політику З'єднаних Стейтів Америки в Афганістані у зв'язку з виведенням з тієї країни совєтського окупаційного війська в числі понад 120,000 вояків. Згідно з інформаціями військової розвідки, Афганістан вже покинули коло 100,000 вояків, 20,000 готуються до відходу і більшість з них перебувають в околиці Кабулю, або охороняють летовище і дорогу, на якій відбувається пожвавлений рух військових транспортів.

Президент Дж. Буш візьме участь на спеціяльному засіданні Крайової ради безпеки, з участю державного секретаря Джеймса Бейкера і директора ФБІ Вілліяма Г. Вебстера. Вілліям Г. Тефт, виконуючий обов'язки секретаря Департаменту оборони, бо номінований на це становище Джан Тавер ще не затверджений Сенатом, має представити на цьому важливому засіданні погляд Пентаґону на справу дальшого розвитку політики щодо Афганістану і справу військової та іншої допомоги для антикомуністичних повстанців-муджагединів.

Американська політика в Афганістані концентрувалася досі майже виключно на інтенсивну допомогу для повстанців і збільшену доставу зброї для поодиноких повстанських з'єднань.

Брент Сковкрофт, головний дорадник Президента у справах крайової безпеки уповноважнив Ричарда Гесса, недавно номінованого директора для справ Близького Сходу і Південної Азії у Крайовій раді безпеки, щоб він зайнявся практичним здійсненням нової політики в Афганістані, якщо у висліді засідання КР наступлять якінебудь зміни.

В нашому інтересі є допомогти афганському народові упорядкувати свої внутрішні справи, без нашого безпосереднього вмішування, і постаратися про те, щоб в тій країні запанував мир", — заявляють речники теперішньої Адміністрації. Близька до Президента особа, яка не бажала бути названа по імені заявила, що головною ціллю тепер є дати президентові Дж. Бушові кваліфіковані інформації, а рішення, як ЗСА поступатимуть далі в Афганістані кабінет вирішить на своєму засіданні. Який погляд має Дж. Бейкер кореспондентам ще не вдалося встановити, бо він публічно не займав ще становища до цієї справи.

Головним питанням на засіданні буде справа достави зброї для муджагединів. Буш хоче поділитися із співробітниками своїм поглядом про евентуальний вплив ЗСА на цілковите припинення війни і чи Америка має моральне право дораджувати муджагединам, яку систему правління вони повинні вибрати. Політичні аналітики кажуть, що ЗСА не тільки мають моральне право, але й обов'язок наладнати ситуацію в Афганістані, бо в іншому випадку ініціятиву знову перехоплять керівники комуно-московської імперії, які і так застерегли собі „право" бомбити позиції муджагединів, навіть після виведення їхніх військ. Уряд Дж. Буша застановляється також над тим, як ЗСА повинні поступити у випадку масової допомоги ООН для Кабулю і тамошнього комуністичного режиму, бо з такою масивною допомогою для афганського народу варта почекати ще якийсь час. Вона може розминутися з ціллю. Комуністи Наджібулли отримуватимуть допомогу від Москви і вільного світу, а антикомуністи муджагедини далі голодуватимуть і вимерзатимуть в горах, — кажуть спостерігачі.

Осередок Праці УПС у Філядельфії відбув збір

Філядельфія (І. Кравців). — У неділю, 29-го січня ц.р., Осередок Праці Уладу Пластового Сеніорату, який має 108 членів, відбув загальний збір та перевів вибір нового проводу.

Предсідником збору був пл. сен. Роман Левицький, заступником Дора Горбачевська, секретарем Наталія Коропецька. Про дворічну працю осередку звітувала пл. сен. Марія Лабунька. Старанно опрацьований звіт дав образ стану Осередка, представляючи теж труднощі праці, з якими зустрічається провід. Мале заінтересування справами сеніорату, брак допливу молодших сеніорів, які повинні помогти, а то й перебрати працю. В дискусії над звітом та у точці „різне" були заторкнені фінансові проблеми, плян праці, а зокрема плян відзначення 40-річчя Пластової Станиці у Філядельфії. М. Лабунці, яка в дійсності виконувала працю цілого проводу, уділено абсолюторію одноголосно з признанням і подякою.

На уперте прохання присутніх пл. сен. М. Лабунька погодилася прийняти функцію осередкової в новообраному проводі, до якого ще ввійшли пл. сеніори: Богдан Мисько, Ірина Пастушак, Ігор Білинський, Юліян Крижановський, Марта Турчин і Лукія Гриців. До Контрольної і Номінаційної комісій увійшли: Роман Левицький, Галина Головчак, Анатолій Прасіцький.

Предсідник збору Р. Левицький оптимістично закінчив наради, стверджуючи на підставі сказаного, що більшість членів осередка в якийсь спосіб помагає Пластові та висловив побажання, яке було теж побажанням присутніх на залі, щоби провід старався поліпшити товариське співжиття сеніорів та приєднати до праці молодших.

ДОПОВІДЬ С. ГНАТЕНКО

Ню Йорк. — Тут у суботу, 11-го лютого ц.р., о год. 4-ій по полудні 64-ий відділ Союзу Українок Америки влаштовує доповідь ілюстровану прозірками у домівці СУА, 108 Друга авеню. Доповідь про творчість Галини Липи виголосить Стефанія Гнатенко.

ОСПОРЮЮТЬ ЗАСУДЖЕННЯ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Ню Йорк. — У газеті „Новое Русское слово" з 1-го лютого ц.р., появилася авторська стаття Юрія Штейна про процес і засуд Івана Дем'янюка, судова справа над яким, як пише автор в об'єктивному міркуванні, закінчилась винесенням смертного вироку, але на цьому не закінчився „тріюмф" правосуддя, а сам І. Дем'янюк продовжує свої муки (скоро буде три роки) у строго хороненій тюрмі для воєнних злочинців, у келії для самотніх, хоч саме питання його участи у воєнних злочинах, навіть формально, стоїть під знаком запитання.

Виконання смертної кари, як відомо, було відкладено до розгляду Верховним судом Ізраїля внесеної оборонцями засудженого апеляції до 5-го грудня. Але свого засідання апеляційний суд не міг відбути через багато загадочних випадків, тісно пов'язаних із справою підсудного.

Апеляція була внесена на початку липня минулого року. Голова адвокатської групи Дем'янюка Йорам Шефтель опротестував рішення сусу, представив суддям конкретну арґументацію у таких справах: вини Дем'янюкові не доказано; судова справа велася з нарушенням процедуральних правил; по відношенні до підсудного судді грубо нарушували принцип невинности, а місцева преса і деякі політичні діячі Ізраїля обвинувачували І. Дем'янюка ще перед винесенням присуду у злочинах проти людства, навіть під час самого процесу встрявали у справу, чи давали заяви кореспондентам. Шефтель навів приклад радіопередачі для армії, у якій були включені слова міністра юстиції Авраама Шаріра, який заявив: „розпочинається суд над воєнним злочинцем".

Крім того адвокати настоювали, щоб апеляційна колеґія вислухала опінії відкинутих судом свідків, які назвали себе свідками розправи над „Іваном Ґрозним" в 1943 році.

У серпні, до групи оборонців пристав відомий адвокат Дов Ейтан. Він увійшов в історію Єрусалиму, як

(Закінчення на стор. 3)

М. СКОРИК В УІА

Ню Йорк. — Українське Музичне Товариство та Український Інститут Америки в неділю, 12-го лютого ц.р., о год. 3-ій по полудні вітатимуть Мирослава Скорика, видатного українського композитора та професора Львівської та Київської консерваторій в приміщеннях УІА, 2 Іст 79-а вул. Композитор виголосить доповідь та гратиме свої композиції з магентофонної стрічки. Вступ 15 дол., для пенсіонерів і студентів — 5 дол. Опісля гостина.

У СВІТІ

НЕВІДОМІ ОСІБНЯКИ збезчестили пам'ятник Бен Ґуріона, якого вважають „батьком, основником" і першим прем'єр-міністром вільного Ізраїля. Вандали розмалювали пам'ятник свастиками, зірками Давида і образливими написами. Бен Ґуріон, як відомо, помер в 1973 році. Злочинці залишили напис „Кешет", назву жидівської екстремістичної організації. Поліція досі заарештувала 10 членів цієї групи в Єрусалимі і розпочала докладне слідство в цій справі.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОНИХ СПРАВ Нікараґуа Міґуель д'Еското Брокманн заявив в головній квартирі Організації Об'єднаних Націй, що центральноамериканські держави є готові переходити у другу стадію їхнього мирового пляну для полагодження реґіонального конфлікту не тільки в Нікараґуа, але також в інших країнах Центральної Америки. Офіційні речники п'ятьох центральноамериканських держав відбудуть зустріч в Ню Йорку і є всі вигляди, що вони приймуть плян президента Коста Ріки Оскара Аріяса Санчеза, за який він отримав мирову нагороду Нобеля. Плян передбачає привернення демократичних свобід в усіх центральноамериканських країнах, запевнення свободи для всіх політичних партій, пошанування прав людини і свободи релігії. Як цей плян здійснюватимуть нікараґуанські сандіністи покищо невідомо, бо вони ледве чи виречуться своєї мілітарної диктатури і комуністичної ідеології, — кажуть політичні спостерігачі.

НЕСПОДІВАНА ПОЇЗДКА філіпінського віцепрезидента Сальвадора Г. Ляуреля на Гаваї, де він відвідав вмираючого колишнього президента Фердінанда Маркоса, розцінюється у Філіппінах, як започаткування президентської виборчої кампанії, хоч вибори там мали б відбутися аж в 1992 році. Ляурель і раніше мав амбіції стати першим демократичним президентом Філіппін, але коразон Акіно була більш популярною особою у зв'язку із замордуванням її чоловіка, хоч, без сумніву менш обізнана із загальною внутрішньою і закордонною політикою країни. К. Акіно заявила кореспондентам, що Ляурель поїхав на Гаваї приватно і уряд немає нічого спільного з його поїздкою. Якщо Акіно не буде кандидувати в 1992 році, то виграє цей кандидат, якому віддадуть свої голоси прихильники Маркоса, кажуть спостерігачі.

В НАСТУПНОМУ ТИЖНІ відбудеться в Москві відкриття жидівського культурного центру, яке світове жидівство пов'язує із зворотом у політиці Совєтського Союзу до жидівсько-совєтських відносин й евентуального відновлення дипломатичних зв'язків Москви з Єрусалимом. Понад 100 видатних жидів із закордону, на чолі з президентом Світового жидівського конґресу Едґаром Бронфманом, прибудуть на цю урочистість до Москви. Головним промовцем з жидівської сторони буде письменник Елі Візел, американський громадянин і лавреат Нобелівської премії. Культурний центр займатиметься різними активностями, включно з влаштуванням виставок голокосту і плеканням жидівсько-совєтської дружби. Будинок центру назвали іменем жидівського актора Соломона Міхаєльса, замордованого сталінськими опричниками в 1948 році.

КОРЕСПОНДЕНТИ ІНФОРМУЮТЬ з Єрусалиму, що тамошній посадник Тедді Колек правдоподібно не матиме жадних труднощів виграти вибори при кінці цього місяця. Але він натомість ледве чи зможе розв'язати давню проблему ворожнечі між жидами і арабами, або принаймні заставити їх співпрацювати між собою для добра міста. Крім того він, перший раз за 23 роки на посаді мейора, не матиме більшости у міській управі і це буде його остання каденція, якщо він взагалі витримає до кінця трирічного реченця. Араби, як відомо, не беруть участи у голосуванні від часу коли почались заворушення і вбивства на окупованих Ізраїлем землях — західньому березі ріки Йордан і в смузі Ґази. Вони живуть своїм життям і цілковито іґнорують присутність ізраїльтян в місті.

В АМЕРИЦІ

З ОГЛЯДУ НА надзвичайно низький рівень опадів цієї зими Комісія басейну ріки Делавер попередила стейти Ню Йорк і Ню Джерзі, що вони мусять зменшити скількість води, яку черпають із збірників ріки. В Ню Джерзі ця проблема покищо не є актуальною, бо в тому стейті і так черпають менше води із делаверських збірників, як їм призначено, одначе Ню Йорк мусить зробити відповідні заходи, бо в іншому випадку прийдеться в літню пору обмежити до мінімуму вживання води, тобто до конечних щоденних потреб.

КОМПЛІКАЦІЇ ЗАТРИМУЮТЬ одобрення номінації Джана Товера на посаду секретаря Департаменту оборони. Цим разом опозиція вийшла зі сторони двох демократів, чолових членів сенатської Комісії збройних сил, Джеймса Ексона та Сема Нанна, який є одночасно предсідником цієї комісії. Вони заявили, що тільки тоді підтримають його кандидатуру як дістануть нові інформації в справі його п'янства та розгульної поведінки з жінками. Білий Дім дальше настоює на тому, що президент Джордж Буш підтримує кандидатуру Товера, одначе виглядає, що постійні затримки починають і його турбувати, бо особисто в цій справі телефонував до свого номіната.

ПОСПІШАЮЧИ ЩОБИ УВЕСТИ в життя першу частину запропонованого президентом Джорджем Бушом пляну рятування деяких щадничо-позичкових інституцій в країні, банкові службовці, котрі слідкують за правильним провадженням банкового діла, заявили, що перебрали чотири такі інституції зі сумою майна на 5.6 біл. дол. Офіційні чинники підтвердили цей факт, зазначуючи, що ці чотири інституції знаходяться під зарядом Федеральної обезпеченевої корпорації вкладів, як і те що в короткому часі такі заходи будуть застосовані до 224-ох інституцій. Всі ці заходи це пропоновані Президентом засоби, щоби запобігти дальшому поганому керуванню та зупинити постійні втрати. Згідно зі статистичними даними Державного скарбу кошт рятунку цих установ впродовж майбутніх 10-ох років виноситиме 126.2 біл. дол.

У ЧЕТВЕР ВЕЧРОМ, 9-го лютого ц.р., президент Джордж Буш представить Конґресові головні точки своєї бюджетової політики, яка мала б увійти в життя із 1-им жовтня ц. р. Все таки, це радше виглядає на виклик, метою якого є спрямувати Конґрес на правильний вибір бюджетних пріоритетів. Як твердять республіканські законодавці, головною темою промови Президента буде виклик Конґресові зробити вибір, що під цю пору є найважливішим. Виглядає також, що Президент психологічно приготовив законодавців до свого виклику, бо перебуваючи на Капітолю впродовж більше як двох годин переконував конґресменів у тому, що вони мусітимуть зробити деякі не надто популярні рішення. Зі своєї сторони Президент простягає ґілку миру, пропонуючи піднести військовий бюджет тільки для покриття існуючого рівня інфляції.

Допоможім нашим братам в Юґославії!

Співає хор молоді.

Джерзі Сиіт, Н. Дж. (О. К.). — Наш молодий читач і пластун Мирон Депутат із Баффало був минулого літа одним із численних українських відвідувачів Італії на святкуваннях 1000-річчя Християнства України, а відтак поїхав слідами інших паломників до Юґославії. Попрямував він туди за порадою своєї бабуні Теодозії Депутат, яка вже довший час допомагає українським родинам в Юґославії і переписується з одним із найактивніших духовників УКЦеркви о. Петром Овадом.

Ця подорож, пов'язана із різними пригодами на границі (де його дуже точно перевірювали) зробила на М. Депутата велике та незатерте враження, про яке він нам із справжнім зворушенням переповідає.

Його цікава розповідь має одну ціль, яку він постійно підкреслює — збудити серед нашої спільноти зацікавлення нашими братами в Юґославії та охоту їм якнайшвидше допомогти.

Для молодого пластуна, вихованого в американському оточенні, особливо було зворушливим те, що серед українців Юґославії він вперше на ділі впізнав значення тих чеснот, які повинні ціхувати українських пластунів, але які часто серед безжурного добробуту західнього світу забувається.

Українське населення живе там дуже бідно, але воно глибоко віруюче та побожне, хоч часом приходиться мандрувати на Богослужбу довгі кілометри пішком. Тамошні українці — це третє і четверте покоління по-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Муджагедіни захоплять Кабуль

Один з керівників антикомуністичного повстанського руху в Афганістані Ґалбуддін Гекметіяр заявив кореспондентові газети „Ню Йорк Таймс" Барбарі Кросетт, що повстанці здобудуть столицю Афганістану Кабуль на протязі кількох тижнів, а не місяців, як це передбачають західні політичні і військові спостерігачі. На його думку, скоординовані заходи усіх повстанських загонів не слід недооцінювати, бо вони остаточно зрозуміли, що перемогу вони можуть здобути тільки сконсолідованими і добре опрацьованими стратегічними акціями, а не поодинокими діями. Крім того, заявив Гекметіяр, Рада для визволення і демократизації Афганістану поробила всякі заходи, щоб збільшити процес розкладу комуністичної системи і центрального комуністичного уряду в Кабулі. На його думку, політики Заходу не повинні прив'язувати великої уваги хвалькуватості президента комуністичного уряду Наджібулли, „бо він, як нам відомо, сам вже поробив всякі заходи втечі з обложеного повстанцями Кабулю, впевнившись в тому, що совєтське військове командування і КҐБ допоможуть йому в цьому пляні".

„Ви побачите, як це все укладатиметься", — заявив командир повстанців кореспондентам, відмовляючись одночасно говорити з ними про стратегію муджагедінів. Інший командир, який у політиці не все погоджується з Гекметіяром, підтвердив основні його думки про упадок комуністичного режиму і підкреслив, що в усіх населених пунтах Афганістану, зокрема містах, працює інтенсивно „п'ята колона повстанців", яка психологічно приготовляє населення до зміни уряду і самої системи та створення коаліційного уряду на базі рівности, але без участи комуністів, принаймні тих, що брали активну участь в допомозі окупантам.

Обидва командири висловили надію, що міністер закордонних справ СССР Едуард А. Шеварднадзе, який незабаром прибуде до Пакістану, привезе зі собою нові, більш реальні і можливі до здійснення пропозиції. Виглядає, кажуть закордонні коментатори, що Москва не перериватиме розмов з муджагедінами, навіть після упадку уряду Наджібулли і захоплення повстанцями столиці Афганістану. Розмови тільки тимчасово припинились з приводу настирливих вимог Юлія Воронцова, амбасадора СССР в Афганістані, який конче хотів зберегти при житті теперішній уряд, проти чого категорично протестували повстанці. Шеверднадзе ледве чи підноситиме в розмові з пакістанцями і муджагедінами проблему теперішнього уряду знаючи, що таку розв'язку вже раніше відкинули усі фракції повстанців.

Президент Наджібулла не тратить однак надії і вірить в підтримку Москви, не знаючи, що Кремль зробить таке потягнення, яке буде в першу черґу в інтересі комуно-московської імперії, а не поодиноких афганських комуністичних амбіціонерів. Запитаний кореспондентами чи він зрезиґнує зі свого посту в ім'я загальних інтересів, Наджібулла відповів: „Зречення поодиноких політиків зі своїх постів не розв'яже самої проблеми".

Військова розвідка СССР знає про концентрацію повстанських загонів біля Кабулю, але може зумисне совєтські частини не входять з ними в бій, щоб вийти з Афганістану „з обличчям". Москва обрала для цього інший, дипломатичний шлях і поїздку Шеварднадзе для продовження розмов.

Микола Плавюк

ЗА ПРАВИЛЬНУ ОЦІНКУ ОПОЗИЦІЙНИХ РУХІВ В УКРАЇНІ

IV.

Це зіставлення різних поглядів відомих авторів, які всі стояли на виразно антиімперських позиціях і змагались за державну суверенність України наводжу на те, щоб вказати на ті колосальні зміни, які пройшли і проходять в Україні і що саме життя доказало, що сучасна концепція соціяльного й економічного життя в Україні є збудована на фальшивих основах і мусить бути докорінно змінена. П. Полтава надіявся що, визволивши Україну від большевицького поневолення, та система зможе працювати для добра українського народу. УГСпілка вказує що і ту систему треба буде доосновно зміняти.

В т. 13 УГС з'ясовує своє позитивне становище до екології в Україні і поширює цю справу не лише на АЕС але й інші промислові комплекси. Останні місяці доказують що ця турбота висловлює наставлення широких народних мас і що в цілій Україні екологічний рух став дуже популярним.

Покликаючись на Загальну Декларацію Прав Людини, схвалену ООН, та на Гельсінкські Угоди в т. 14, вичислені всі ті основні права і свободи громадян визнані цивілізованим світом, без примінення яких у СССР усі балачки про демократію лишаться лише порожнім звуком.

Т. 15 присвячена вимогам зміни кримінального кодексу УССР який леґалізував всі поліційні переслідування і фальшиві судові присуди для багатьох борців за політичні і релігійні права в Україні.

Т. 16 вимагає щоб військову службу відбували на території республіки у республіканських військових формуваннях.

Т. 17 виступає за створення незалежних профспілок, які б працювали для охорони прав своїх членів, а не були засобом яким послуговується держава для контролі робітництва.

Т. 18 присвячена в основному справі свободи релігії для всіх вірувань і вимагає леґалізації Української Католицької Церкви та відновлення, за їхніми словами, розстріляної УАПЦ.

Т. 19Но. 20 повертаються ще раз до прав людини, свобода в'їзду чи виїзду як і в інші республіки, так і країни світу і рекомендує дуже цікаву думку, щоб у найважливіших питаннях населення України мало право на всенародні референдуми а не як це тепер „укази з центру".

Це скорочений перегляд основних позицій найбільш поширеної і найбільш активної під сучасну пору опозиційної форми в Україні — Української Гельсінкської Спілки.

На сторінках української преси в західньому світі — є відомості, що в Україні є спроби творити й інші політичні формації. Не обговорюємо їхніх позицій, бо вони не опубліковані.

На сторінках совєтської преси неодноразово пишеться про дію ОУН і питомими для цієї преси прикметниками і коментарями по адресі „буржуазних українських націоналістів". Їхні програми є відомі українській громаді і тому не включаємо їх у цей огляд.

Не можна, одначе, проминути мовчанкою широко розгорненої кампанії за привернення прав Українській Католицькій Церкві, яку насильно вже більше як 40 років тому змушено піти в підпілля. Очевидно, що її дії не слід мішати з виявами політичної опозиції, але тим менше та дія знайшла глибокий подив не лише серед українського народу, але і в багатьох країнах західнього світу. Українські католики не єдині, які терпіли переслідування у СССР, вони не єдині, які займаються розбудовою релігійного життя. Перед ними „розстріляно УАПЦ", побіч них в Україні діють баптисти, п'ятидесятники й інші. Одначе підпільна дія УКЦ через довгі десятиліття доказує що в СССР є можливою успішна підпільна дія. Вона доказує, що успішну дію підпілля не можна знищити ані поліційним терором, ані не може її вічно іґнорувати „глухий на терпіння нашого народу „західній світ".

Згадую про це тому, бо серед української громади у вільному світі не бракує голосів циніків, які запитують: А що осягнула УГСпілка? Як вона може перемогти могутню совєтську імперію? Що з нею буде, як не стане М. Ґорбачова або якщо він змінить свою політичну лінію? Та це дія тільки невеликого гурту українських інтелігентів!

Чи іншими були пророцтва по адресі тих, які не погодилися з рішеннями т. зв. львівського собору в справах УКЦ?

Очевидно, що передчасно говорити про перспективи перемоги опозиційних груп в Україні. Але ми можемо з гордістю ствердити, що передтечія УГСпілки, Українська Гельсінкська Група єдина в СССР не скапітулювала, не розв'язалась, не зважаючи на жахливі переслідування і жорстокі присуди для її членів. Вони з високопіднесеним чолом стали перед українським народом і є живими зразками, що ідей, за які вони змагались ворог не переміг. І тому вони поширили засяг своєї дії і міцніє вона з дня на день. Вони звернули на себе увагу в світі, вони стали співпартнерами подібних формацій у багатьох республіках СССР.

І в процесі розгортання їхньої праці вони мають немалі успіхи і тому вони були в праві 18-го грудня 1988 року заявити:

„Останню серйознішу спробу створити організацію типу Народного Фронту,

(Закінчення на стор. 3)

Д-р Осип Оришкевич

Скрипаль О. Криса знову буде в Ню Йорку

З достовірних джерел наспіла вістка, що з СССР приїжджає до ЗСА на гостинні виступи наш найкращий сучасний скрипаль Олег Криса. Його запросила, (як також і композитора Мирослава Скорика) симфонічна оркестра з Ляс Веґасу, директором якої і диригентом є нам відомий проф. Вірко Балей. Для М. Скорика це перші відвідини, але Олег Криса гостив у нас ще у травні 1971 року, коли він і відомий оперний співак з Києва Дмитро Гнатюк мали свій виступ у Карнеґі Голл 31-го травня 1971 року. Преса, українська й американська („Ню Йорк Таймс"), дуже похвально написали про виступ обох мистців.

Тепер, після 17 років перерви, ми матимемо знову нагоду почути скрипковий концерт О. Криси з акопаньяментом його дружини піяністки Тетяни Чекіни. Їхній виступ відбудеться у неділю, 19-го лютого, о 3 год. по полудні в Українському Інституті Америки, бо через їх непередбачений приїзд до Ню Йорку годі було винайняти якусь більшу концертову залю. Зате наші гості матимуть нагоду після концерту зустрітися з мистцями за чаєм й солодким.

При цій нагоді я хотів би познайомити читачів з деякими важливішими подробицями з життя нашого славного скрипаля, про якого наше молодше покоління може й небагато знає. Я мав приємність особисто пізнати Олега й його родину, а його батько Василь був моїм шкільним товаришем у Львові в передвоєнних роках. На жаль, він (там же) помер у вересні 1988 року. Батько Олега був дуже гордий з його успіхів, та й багато він причинився до розвитку його музичної кар'єри.

У книжці, виданій у ЗСА в 1986 році з. з. „The Way The Play" (англійською мовою), том 14-ий, ст. 115-171, є надрукована довга й цікава дискусія — розмова американського музиколога д-р Марка Зільберквіта з Олегом Крисою, з якої можна легко написати біографію мистця від часів його дитинства аж до 1986 року. Однак, забагато часу й місця забрало б тут, щоб усе це переповісти. Життя нашого мистця є дуже важне й інтересне для істориків, а 43 знімки О. Криси з його побуту додають ще більше вартости згаданому інтерв'ю. Отже обмежімося до найважливіших даних.

Олег Криса народився у Західній Україні, в селі Ухань, 1-го червня 1942 року. До Львова перенеслися його батьки в 1945 року, уже на шестому році життя малий Олег почав науку гри на скрипці. Його вчителем через 11 років був Константин Михайлов, який також грав в оркестрі Львівської опери. Після доброї підготовки Олега принято до Московської консерваторії, де його вчителем став славний у ті часи Давид Ойстрах. Це було 1960 року.

Знаменитий педагог Ойстрах і невпинна праця талановитого студента Олега зробили те, що вже в 1962 році молодий скрипаль добився не абиякого успіху: він виграв другу нагороду на Міжнародному конкурсі ім. Вінявського в Польщі.

Через рік (1963) Олег здобув першу нагороду на Міжнародному конкурсі ім. Н. Паґаніні в Ґенуа. Тоді то посадник міста вручив Олегові скрипку Паґаніні, на якій він міг доґрати свій концерт. Інша особа, що дізнала такої почести, був Давид Ойстрах. Тоді теж італійська газета „Corriere Merkantile" написала про українського мистця, що він „народився зі скрипкою в руках". У 1966 році О. Криса виграв третю нагороду у Третьому інтернаціональному конкурсі ім. Чайковського в Москві, а в 1969 році він отримав другу нагороду на конкурсі в Монтреалі (Канада).

Після закінчення Московської консерваторії ім. Чайковського Олег переїхав до Києва, де він обняв посаду вчителя гри на скрипці в Київській консерваторії, і рівночасно роз'їжджав з концертами по СССР й закордонних країнах. Тоді теж припадає його перша подорож за океан до ЗСА й Канади.

У 1973 році переїхав наш скрипаль знову до Москви, де зайняв у Московській консерваторії ім. Чайковського місце після смерти свого колишнього вчителя Давида Ойстраха.

У 1977 році Олег Криса став головою камерного квартету Бетговена, одного з найкращих у СССР, а опісля був членом атрунного терцету, єдиного в СССР, що грав твори клясичних і сучасних композиторів.

Олег Криса, як соліст, роз'їжджав з концертами по світі і всюди був признаний, як знаменитий артист-скрипаль. Виступав він нерідко в рідному Львові, де включав до своєї програми твори українських композиторів. Назагал його музичний репертуар включає понад 50 різних композицій. Він має чимало награних платівок

(Закінчення на стор. 3)

В КИТАЙСЬКІЙ НАРОДНІЙ Республіці розпочалась чергова хвиля пропаґандивної кампанії проти політики й ідеологічних напрямних колишнього китайського керівника Мао Зедонґа. Теперішні керівники, зокрема сеньйор китайської політики Денґ Шіаопінґ, дали погану оцінку Мао Зедонґові кажучи, що він приніс чимало нещастя для китайського народу. Як відомо, в КНР зникають з офіційних приміщень портрети Мао і пам'ятники на публічних площах, не зважаючи на те, що Зедонґ очолював комуністичну партію Китаю від 1930 року до смерти, тобто до 1976 року.

Володимир Барагура

„РЕФЮЗНІК" ПРО УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКІ ВЗАЄМИНИ

На мою статтю „Ґрандіозні політично-економічні зміни на грані двох тисячоліть" („Свобода" з 26-го листопада 1988 року) відгукнувся в загальному позитивно „рефюзнік". Не подаю його прізвища, бо він зробив це в написаному українською мовою приватному листі до мене.

Тому, що автор листа висловив деякі інтересні й вартісні думки, хочу поділитися ними з читачами „Свободи".

Він пише: „Вашу статтю прочитав я з увагою і хочу признати, що Ви реалістично дивитеся на майбутнє України й цілого світу". Одначе він не погоджується з поглядом, буцім то „світове жидівство є противукраїнське".

На його думку немає такої спільноти, всі члени якої думали б і діяли б однаково і через те тієї проблеми не можна узагальнювати. Автор листа уважає, що коли „українці договорилися й підписали умову на вічну дружбу з ляхами, румунами(!), мадярами(!) й кримськими татарами, то чому тільки жиди не дають українцям здобути свободу?

На марґінесі такого ствердження автора листа хочу вияснити й зазначити, що поміж чинниками, які стоять на перешкоді постання української держави, я назвав теж уряд СССР і американську закордонну політику. Хочу теж зазначити, що справді українці нав'язали примирливі контакти, (але без підписання довічної умови) з деякими співзвучними польськими громадсько-політичними й культурними колами, передусім із релігійно-церковними. З кримськими татарами миролюбні взаємини тривають уже від відновлення української держави в 1917-22 роках, коли то татари заявили свою приналежність до України, а останньо ген. Петро Григоренко більше турбувався долею татар, ніж власних земляків... Відомо навіть, що українська церковна ієрархія в особі свого Патріярха і Кардинала Мирослава Івана Любачівського простягнула руку прощення й примирення найбільшому нашому противникові, російському народові хоч ця рука висла в повітрі. Зате нічого невідомо про встановлення мирних взаємин із мадярами, румунами, чи чехами.

Далі автор твердить, що „ми, жиди, маємо досить власних клопотів і без українофобії. Загально відомим є факт — на його думку, — що жиди й уряд Ізраїля не можуть собі позволити ділом, чи словом виявити свою симпатію до поневолених народів. В СССР живе кілька мільйонів жидів, які зазнають культурного, релігійного й економічного утиску, а частина з них бажала б виїхати до інших країн. Далі, майбутнє Ізраїля залежить до деякої міри від реакції Кремля, бо совєти завжди можуть наштовхнути арабів до нової війни. Через те руки жидів зв'язані.

Так само утиску з боку совєтського уряду зазнають українці на батьківщині, твердить автор листа, але тут у діяспорі українці вільні й можуть діяти від імени всього українства. Ми всі знаємо, продовжує автор, що совєтська імперія розвалиться, хоч невідомо коли — за 20, 50, а може за 200 років. Але вже тепер не є предчасно знайти порозуміння поміж нашими народами (тобто поміж українцями й жидами). Користуючися привілеями свободи у вільному світі, пише автор листа, український екзильний уряд, чи комітети, які репрезентують загал української спільноти, повинні проявити ініціятиву, якою не можуть послужитися українці на батьківщині, і прилюдно, одверто перед усім світом скласти заяву, що майбутня Україна буде вільною, самостійною, демократичною державою. Що всі громадяни, які живуть на її території будуть рівні перед законом, що буде свобода слова, друку, віровизнання, що кожний громадянин може свобідно виїхати до іншої країни, що кожний громадянин може стати членом організації, клюбу чи політичної партії під умовою, що ці установи не діятимуть на шкоду українській державі. Така прилюдна заява дала б українцям — на думку автора — моральний атут у їхніх змаганнях до волі й державности. Тому провідні українські коли, які репрезентують еміґрацію, повинні проявити ініціятиву в нав'язанні контактів зі співзвучними жидівськими колами.

Треба забути про давні кривди, бо вони сталися за інших історично-політичних умовин. Треба почати життя від нова з прицілом на майбутнє. „Треба залишити, — каже автор — пропаґанду антисемітизму й українофобії, бо це не дає ніякої користи. Краще благословити, чим проклинати себе взаємно.

Думаю, що частинно дослівно подані, частинно зреферовані погляди „рефоюзніка" правильні й їх варто взяти до уваги, хоч авторові листа, мабуть, невідомо, що пропоновані ним громадянські свободи, були вже введені в життя за Української Народної Республіки — міністерство жидівських справ, жидівські міністри (Марголін), жидівські написи на грошах. Нова заява була б підтвердженням попереднього конкретного діла.

Новообрані органи СКВУ, чи ДЦ УНР повинні попрацювати в тому напрямі, надавши цій проблематиці пріоритет.

Зенон Городиський

ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. ІВАНА ФРАНКА У ЛЬВОВІ

IV.

Цілком зрозуміло, що відомі професори університету „Яна Казімєжа" не мали виглядів катедр цивільного, політичного чи адміністративного права. Предмети, як „марксизм і ленінізм", „критика буржуазних теорій", як вступи до кожного предмету, були важливою зміною в структурі навчання. Деканом правничого факультету став професор правничого факультету проф. Недбайло, на пропозицію якого ректор проф. І. М. Марченко запросив цілий ряд професорів з центральних земель України і деяких відомих галицьких правників. Політичну економію замість проф. Ґрабського викладав проф. Коваленко з Києва, совєтське державне право викладав проф. Дебло, знаменитий знавець предмету, сам українець і професор Московського університету, він викладав також адміністративне право. Кримінальне право і процедуру викладав проф. Паше-Осерський з Києва, надзвичайно добрий знавець цієї дисципліни і прекрасний викладач. У своїх вступних викладах він, подаючи джерела і їх оцінку, зокрема „зарубіжну літературу", виявив велике знання цієї літератури і спокійну академічну критику її оцінку з марксистських позицій, зокрема слід згадати його прекрасну мову і знання української правничої термінології. Він був співредактором Кримінального Кодексу УССР. Ясно, що такі предмети, як політична економія, земельне право, колгоспне право чи основи марксизму і ленінізму викладали запрошені професори і викладачі зі східньоукраїнських вищих навчальних установ, як професори: Аркас, Коваленко, Дженюк, Кондратюк, щоб згадати тільки деяких. Ясно, що було впроваджено також як обов'язкові предмети українську і російську мови, що було важливе для поляків і жидів, які цих мов не знали. Цікаво підкреслити, що жиди і поляки вибирали радше російську мову, ніж українську, мовляв, „це на ділі урядова мова".

Чимало місцевих українців-правників запрошено до професорсько-викладацької праці на правничому факультеті, а між ними д-ра Давидяка (кримінальний процес), д-ра Вергановського (судовий устрій і цивільний процес), д-ра Топольницького (трудове право), д-ра Марітчака (міжнародне право), мґр Вороняка (криміналістика), тепер професор у Джоржтавн університеті, і д-ра Ю. Фединського (цивільне право), був професором в ЗСА, недавно помер; д-ра Плавського — (частину кримінального права). Було чимало польських професорів, з яких одні викладали, а інші „готовилися" до викладання і їх тримали „на учоті". Проф. Аллерганд викладав право, д-р Ліберман судову медицину, міжнародне право — проф. Ерліх (не відомий Людвиґ Ерліх), фінансове право проф. Розмарін.

Цей перелік напевно далеко неповний, бо це діялось в роках 1939-1941, тобто 50 років тому, і багато дечого призабулось. А з другої сторони моєю ціллю в цьому розділі було подати бодай те, що збереглося в моїй пам'яті про університет в той час. Адже це був час поєнних подій і виклади запізнилися. Мало наших молодих людей зі Львова і далеких сторін Галичини, а навіть з Волині, вписалося на різні факультети. Пропорційно малий відсоток студентів вищих років залишилися і продовжували свої студії, а в тому українців.

Ще один момент слід підкреслити, що, наприклад, медичний факультет було відділено від університету і організовано Медичний інститут, який очолив проф. д-р Макарченко, а його заступником став проф. д-р Маріян Панчишин. Треба сказати, що до цього інституту вписалось досить молодих українців, які закінчили студії вже за німецької окупації в цьому інституті, який називався „Medizinische Fach'Kursen", або виїхали на захід і кінчали після війни в німецьких університетах. Багато студентів записалося на т. зв. Політехнічний інститут (стара „Політехніка"). В обох високих школах викладачами були польські професори, деякі професори приїхали з східних областей (Київ, Харків); місцевих українців професорів чи викладачів, як мені казали студенти, майже не було.

Спроби поширення студентського складу і студентського життя

Про невідрадний стан складу студентів, коли йдеться про українців у львівському університеті „Яна Казімєжа", я вже загально вище згадував. Про їх малу кількість у всіх вищих навчальних установах у Львові було всім відомо, бож це випливало з плянової політики польського уряду — не допускати до зросту професійної висококваліфікованої української інтеліґенції на західньоукраїнських землях через впровадження у приняття українців т. зв. „нумерус клявзус" та через інші перешкоди в доступі на вищі студії. Більшість українців виїжджало на студії закордон, а чимало їх студіювало в краківському, варшавському чи познанському університетах. Був перший відсоток абсольвентів державних і приватних гімназій в Галичині і на Волині, що вступали до духовних семінарій, щоб після закінчення їх посвятитися духовному санові, а все таки поважна їх кількість творила т. зв. „середньошкільну" інтеліґенцію; часом з однорічним кооперативно-торговельним вишколом вони творили кадри відданих працівників українських кооперативно-промислових інституцій, що швидко розвивалися між двома війнами на західньоукраїнських землях.

З приходом большевиків у 1939 році велике число львівських українських студентів чи потенційних кандидатів у студенти, заанґажованих в громадсько-політичному житті у Львові чи в місцях свого осідку виїхало (самі чи зі своїми рідними) за Сян і там вони вирішили чекати дальшого розвитку подій чи остаточного закінчення війни. В таких обставинах відбулася перебудова Державного університету ім. Івана Франка у Львові. До того ще треба додати, що дуже великий відсоток нововписаних студентів становили утікачі-жиди і „демобілізовані" поляки із західніх теренів Польщі, які рішили залишатись тут у Львові і, ставши студентами, пережити цей непевний час.

Продовження буде.

Допоможім...

(Закінчення зі стор. 1)

селенців, а все ж говорять вони краще українською мовою, як не одні однолітки нашого співрозмовника. Захоплююче для М. Депутата також співжиття поміж людьми в селах, де один одному допомагає, один одного старається виручити, розрадити в нещасті. Ось, наприклад, коли в селі хтось помре, усі перестають працювати і стараються чим можуть допомогти родинні небіжчика. А побожність? Та саме в Югославії, каже М. Депутат, найбільше він зустрів молодих хлопців, що бажають бути священиками, там найбільше охочих студіювати в семінарії чи їхати до Риму, або на УВУ.

На жаль, дуже часто батьки не мають грошей, щоб післати дітей на науку і тому саме там потрібна поміч українців із ЗСА.

Отець Овад, що є промотором навчання молоді і промотором тісних зв'язків з українцями в діяспорі, прийняв молодого гостя із ЗСА незвичайно сердечно, розповідаючи йому точно про проблеми української спільноти в Югославії. Він уважає, що потрібна фінансова поміч тамошнім українцям, але потрібний також духовий зв'язок, відвідини в Югославії молодих українців з інших країн, щоб і одні і другі відчували, що вони одна велика українська спільнота.

„Треба конче допомогти українцям в Югославії", — каже з переконанням М. Депутат — „і то постійно та послідовно. Отець Овад пише до мене в листі, щоб посилати грошеві допомоги, а не одяг, за який приходиться платити велике мито".

На наше прохання М. Депутат подає адресу свого нового приятеля в Югославії, а рівночасно залишає нам декілька цікавих знімок із перебування серед української молоді в Югославії, яка так запала нашому співрозмовцеві у серце.

Фрагменти із святкувань Тисячоліття Християнства України в Югославії.

Може і його розповідь зворушить читачів і вони відгукнуться на заклик пластуна, що зрозумів, як важливим є головний обов'язок пластунів — допомога ближнім.

Адреса о. П. Овада: о. Ovad Pietar, 78430 Prnjavor, Sinjska 19, Jugoslawia.

Український Музей в Чикаго пожвавив свою діяльність

Під головуванням молодого, енергійного лікаря Юрія Грицеляка, Український Музей в Чикаго помітно пожвавив свою діяльність. При помочі відданих співпрацівниць Музею в особах Олі Калимон і Орисі Яримович, музейні двері є відкриті для кожного відвідувача від 9-ої год. ранку аж до пізніх вечірніх годин. Гарно відсвіжений і прибраний, дослівно кожному радий.

Досвідчена бібліотекарка Женя Верес завідує багатою бібліотекою, в якій нараховується 17,000 книжок з різною тематикою. Музей є також власником найбільшого в Америці українського архіву. Музей є справжньою гордістю мешканців Чикаго, тому заходьте до нього при кожній нагоді.

Недавно відбувались в ньому дві дуже успішні виставки, з яких перша презентувала мистецтво вишивальниці Анни Білинської, а друга — Сто років української медицини в Чикаго. Музей був також спонзором виставки українських військових медалів і відзнак та уніформів, яка відбулася в приміщеннях Інституту Модерного Мистецтва.

Для ще кращого розвою музею необхідною є жертвенність нашої громади, тому пригадуємо, що число музейного конта в касі „Самопоміч" є Ч. 830.

Адреса Музею: Ukrainian Natl. Museum, 2453 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622; тел.(312) 489-0520

Олександра Мудра

Скрипаль...

(Закінчення зі стор. 2)

із своїх виступів. Акомпаньює йому в сольових виступах його дружина Тетяна Чекіна, признана критиками, як знаменита піяністка. У приватному житті Олег любить малювати, збирає цікаві книжки, інтересується спортом, наприклад, копаним м'ячем. Він має трьох синів, Андрія, Петра й Тараса, які також студіюють гру на скрипці.

Це було б усе, що я хотів згадати з життя нашого мистця — Олега Криси перед його виступом в Ню Йорку, а про його мистецьку гру хай уже напишуть наші музикологи та фахові критики.

О. Криса

Другий з'їзд Ашафенбурзької гімназії

Комітет підготови другого з'їзду Ашафенбурзької гімназії повідомляє, що з'їзд відбудеться в днях 23-го і 24-го вересня 1989 року на Союзівці. Всім учасникам Першого з'їзду вже вислано повідомлення. Всіх друзів, що змінили адреси, або не були на Першому з'їзді, комітет щиро запрошує до участи і просить слідкувати за нашим оголошенням в „Свободі", де будуть подані імена осіб, що їх можна контактувати в справі зголошень, чи ближчих інформацій.

Рівнож просимо всіх товаришок і товаришів переслати комітетові адреси наших професорів і друзів, що не були на першому з'їзді, щоб можна було їх запросити. Адреси і зголошення просимо слати на руки А. Серафина: Dr. Alexander J. Serafyn, 2565 Timberwyck Trail, Troy, Mich. 48098.

Комітет докладе всіх зусиль, щоб ця зустріч була успішною та щоб наша дружба відновлена на Першому з'їзді, закріпилася.

За правильну...

(Закінчення зі стор. 2)

зроблену Спілкою Письменників України, апаратники і ЦК КПУ теж припинили.

Не маючи наміру підміняти собою широкі загальнонародні рухи із компромісними принципами, ми однак константуємо, що в сьогоднішніх українських умовах Українська Гельсінкська Спілка є покищо єдиною життєстійкою неформальною організацією, що запропонувала народові програму, аналогічну програмам народних фронтів чи рухів прибалтійських республік, і успішно розбудовує свою структуру у всеукраїнському маштабі. Поряд із сотнями членів наша Спілка має сьогодні тисячі симпатиків, що беруть учсть у наших заходах, розповсюджують наші видання збирають підписи під закликами і відозвами, допомагають нам матеріяльно.

Тому вважаємо що сповну підготовку для створення в Україні масового руху типу Народного Фронту повинна взяти на себе Українська Гельсінкська Спілка".

Не від них буде залежати чи в Україні буде змога продовжувати дію леґальними шляхами політичної опозиції. Якщо ця змога буде, то можна очікувати широкого розвитку і скріплення впливів такої опозиції, бо започатковані М. Ґорбачовим реформи в національному питанні є не кращі як його попередників, а без розв'язки тих проблем український та інші неросійські народи не припинять своїх змагань за належні їм права. Якщо зміниться курс теперішньої політики і СССР повернеться до відомих практик сталінсько-брежнєвської політики, — то очевидно що всі опозиційні рухи будуть змушені змінити методи своєї дії.

Дехто ставить питання, чи програма УГСпілки і інших леґальних опозиційних груп не суперечить політичній акції українського самостійницького табору у вільному світі.

Якщо вийти із заложення, що УГСпілка є легальною опозицією і, як така, є незалежна від українських формацій за кордоном — то очевидно відпадає потреба порівнювати програмові позиції її із позиціями українського самостійницького табору. Вимоги українського табору є більш далекойдучими і було б недоцільно йому ті позиції зміняти чи достосовувати до позицій УГСпілки.

Факт посиленої дії УГСпілки потверджує лише тезу українського самостійницького табору, що Україна насильно була включена в совєтську федерацію, що УССР в жодному випадку не замінило Українську Народну Республіку. І що державної незалежности українському народові домагаються не лише українські еміграційні формації і українська спільнота у вільному світі, але до цього прямують своїми шляхами формації легальної опозиції в Україні.

Дехто звернув увагу на подібність, а подекуди й тотожність деяких тез з програми УГСпілки з становищем українських самостійницьких формацій за кордоном. Це здорове явище, бо воно вказує, що до правильних висновків можуть доходити незалежно діючі від себе українські формації як в Україні, так і поза її кордонами.

Треба сподіватися що українські політичні формації за кордоном належно зрозуміють становище українських опозиційних груп в Україні і не декляративно, але своєю діяльністю докажуть що вони готові позитивні вияви піддержати, без огляду хто їх ініціює. Не менш важливе, щоб в Україні знали правду про дію українців за кордоном — бо остаточно їхня дія там і наша дія тут — не є нічим іншим, як сповненням наших обов'язків перед українським народом. Не є вирішене, в яких формах і виявах ми ті обов'язки сповняємо, важливіше, щоб їхня і наша дія — довела до його перемоги!

КІТТИ ДУКАКІС, ДРУЖИНА массечусеттського губернатора Майкла Дукакіса, вступила на лікування алькоголізму до клініки в Нюпорті, Р. Ай. Губернатор М. Дукакіс, у своїй офіційній заяві про цю подію сказав, що його дружина ніколи перед тим не мала алькоголічної проблеми, щойно після 8-го листопада 1988 року, коли то він був переможений у президентських виборах Джорджом Бушом. „На жаль, комбінація фізичного виснаження, напружених зусиль під час виборчої кампанії та післявиборче розчарування причинилось до кількратного надмірного пиття дома на самоті.

Об'єднання Жінок ОЧСУ
повідомляє, що
в неділю, 12-го лютого 1989 року
в год. 12-ій вполудні
відправиться

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
у церкві св. Юра в Ню Йорку
ЗА УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК-ГЕРОЇНЬ

В годині 2-ій по пол. відбудуться

СВЯТОЧНІ СХОДИНИ
в залі Визвольного Фронту в Ню Йорку
136 Друга Авеню

В ПРОГРАМІ:
Реферати .... М. Лозинська, мґр П. Андрієнко-Данчук
Сольоспів .... Оксана Харук
Деклямації .... Маруся Д. Решітник, Нуся Ґалетей

Також буде ВИСТАВКА з архіву п-ні ВОЛОДИМИРИ ХАРУК
— ФРАҐМЕНТИ З ЖИТТЯ НАШИХ ГЕРОЇНЬ

ЗАПРОШУЄМО ДО ЛАСКАВОЇ УЧАСТИ.

УПРАВА

Оспорюють...

(Закінчення зі стор. 1)

наймолодший окружний суддя. Опісля він відкрив в Єрусалимі своє адвокатське бюро.

Познайомившись зі справою Дем'янюка, Ейтан заявляв тоді кореспондентам, що буде добиватися справедливого рішення справи засудженого, у вині якого він сумнівається. Потім він звернувся до урядів Польщі, Федеративної Республіки Німеччини та інших з проханням дозволити йому перевірити нацистські архівні документи, головно ті, які мають будь-яке відношення до концтабору в Треблінці і Собіборі. Він звертався також до Департаменту справедливости ЗСА і просив познайомити оборонців з архівами юстиції і документами про „Івана Ґрозного". Він намагався вияснити справу Рихарда Ґлейзера, який нібито відмовився приїхати на процес, хоч, як пізніше виявилося, до цього його заставила прокуратура Ізраїля, яка взяла від нього зобов'язання, що він не покажеться в Єрусалимі. Ейтан мав записані свідчення Ґлейзера на магнітофонну стрічку, які Ґлейзер дав в розмові з американським адвокатом Вілліямом Волфом.

Тиждень перед апеляційним слуханням Ейтан потелефонував у Клівленд до родини Дем'янюка і запевнив дружину, що І. Дем'янюкові не загрожує смертна кара і що оборона має на руках докази необоснованого обвинувачення. Але чергового дня повний сили і енергії 53-річний адвокат Ейтан „скочив" з 15-го поверху будинку і, як заявила поліція, „покінчив самогубством". Поліція, очевидно, не знайшла причини для переведення слідства цього випадку і справу зам'яли.

День після цього колишній в'язень обляв сірчаним квасом облиття адвоката Й. Шефтеля, пошкодивши йому ліву сторону лиця і око. В такий спосіб І. Дем'янюка позбавили оборони, злочинця проголосили умово хворим і звільнили з тюрми.

„Не бачу сенсу в цьому процесі, але пропаґанда відіграла свою ролю в засуді може й невинної людини", — пише Ю. Штейн, стаття якого написана у наскрізь об'єктивному тоні до справи засудженого.

РОДИНИ ЖЕРТВ ЛЕТУНСЬКОЇ катастрофи лету ч. 103 Пан-Американської летунської лінії обвинувачують Федеральний уряд і летунську лінію у недбальстві. Підставою їхнього обвинувачення є вимога, щоби Федеральний уряд подав причини чому не опубліковано погрози терористів про збомблення цього лету. Вони теж домагаються резиґнації Еллена МкАртура, директора Федеральної адміністрації летунства, за недбальство та домагаються щоби Конгрес перевірив обставини, які привели до тієї катастрофи.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО на афганській території перебувають ще совєтські вояки у невеликій кількості (говориться про 20,000 вояків) і 1,000 в Кабулі, які охороняють приземлення і відлет совєтських військових транспортових літаків, по совєтському боці кордону відбуваються зустрічі рідних з вояками, церемонії вітання з виступами урядових і партійних осіб, оркестрами тощо. Політичні спостерігачі і 200 кореспондентів, які отримали дозвіл бути присутніми на цій майже святочній церемонії кажуть, що святкувати нема чого. Війну, яка тривала дев'ять років і 41 день Совєтський Союз скандально програв проти афганських патріотів, антикомуністичних повстанців-муджагедінів, а скоро, мабуть за кілька тижнів, відіграється драма упадку комуністичного режиму президента Наджібулли. Вміжчасі ведуться ще переговори між представниками Москви і муджагедінами у справі формування коаліційного уряду і збереження обличчя комуністів, але за них кремлівські керівники не розпочинатимуть нової війни в Афганістані, — кажуть спостерігачі.

НА ВГАД ЗРОБЛЕНА перевірка при помочі комп'ютора багатих платників податків нюйоркського стейту виказала, що 12 з них платили неправильні податки, бо подавали себе як тих що не є мешканцями стейту. Цей вгляд для стейту виказався прибутковим, бо в результаті вони вплатили до стейтової каси 28 міл. дол. залеглих податків. В цьому першому намаганні уряд зосередив свою перевірку на особах, які заробляють понад мільйон дол. річно.

ЦЕ ВПЕРШЕ ЗА ЧАС 353-літньої історії Гарвардського університету вибрано жінку до його найвищого управління, тобто до Гарвардської корпорації. Удостоїлась цього вибору Джудит Ричардс Говп, по професії адвокат, яку обрано на приватному засіданні семичленного панелю. В телефонічному інтерв'ю Дж. Говп заявила, що конкретних даних про функції пов'язаних з новим призначенням в неї ще нема, тому всякі припущення на цю тему є зайвими. Її було обрано до правління Гарвардської корпорації після десятимісячних розшуків відповідного кандидата по цілій країні. Інші члени цього правління висловились позитивно про нового члена.

Замість квітів на свіжу могилу
нашої Дорогої і Незабутньої Приятельки
св. п. Роми Крамарчук
складаємо 25.00 дол.
на ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"
Інж. Остап та Ірена ЗАХАРКІВ

У глибокій жалобі ділимось сумною вісткою
з Ріднею, Приятелями і Знайомими, що з волі Всевишнього
відійшла від нас у Вічність,
дня 19-го січня 1989 р., в Едмонтоні, Канада

бл. п.

ВІРА СНІГУРОВИЧ
з дому СТРИЙСЬКА

колишня підпільниця, громадська діячка в ЗСА і Канаді,
нагороджена змагунка відбиванки.

ПОХОРОНИ відбулися дня 24-го січня 1989 р. в Едмонтоні, Канада на цвинтарі св. Михаїла.

Осталися в смутку й жалобі:
муж — о. БОГДАН
сини — БОГДАН і РОМАН з дружинами
дочка — ОЛЬГА з мужем
семеро внуків
сестра — ВОЛОДИМИРА ГІРНЯК-ПАЛИДОВИЧ
сестрінок — СЕВЕРИН ПАЛИДОВИЧ з дружиною і сином
похресниця — ВОЛОДИМИРА ПАЛИДОВИЧ-РИПНИК з мужем і дітьми
племінник — МИРОСЛАВ СТРИЙСЬКИЙ з родиною

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
відправляться в Ню Гейвен, Ансонія, Конн., Піттсфілд, Масс., Істон, Па., Пассейк, Н. Дж.

У сороковий день, 28-го лютого 1989 р. о год. 11-ій ранку
буде відправлене
БОГОСЛУЖЕННЯ
в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.

Ділимося з українським громадянством сумною вісткою,
що в суботу, 4-го лютого 1989 р. в місті Трентоні, Н. Дж.
перестало битися серце

бл. п.

Олександри Сенько
з роду Білаш

Покійна закінчила Полтавський Педагогічний Інститут і працювала науковим працівником при ньому та була учителькою середніх шкіл на Україні.

В Америці Покійна Олександра із своїм чоловіком бл. п. проф. Іваном Сеньком заснували Рідну Школу в Трентоні, де Вона працювала до відходу на пенсію. Була також ініціятором і організатором Філії Юного ОДУМ-у в Трентоні, де була вона мистецьким керівником.

Залишила у глибокому смутку:
сина — ПЕТРА з дружиною ЛІДОЮ
дочку — АНАСТАЗІЮ з чоловіком ЛЕОНІДОМ ПАВЛЮКОМ в Канаді
внуків — ІГОРЯ і ЮРІЯ
племінницю — НАТАЛІЮ з чоловіком ЮРІЄМ СТЕНГАЧ

ПАНАХИДА відбудеться в неділю, 12-го лютого 1989 р. о год. 5-ій веч. в похоронному заведенні Кошика, 990 S. Broad Street, Trenton, N.J.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 13-го лютого 1989 року на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. о год. 11:30 ранку.

Хай Американська земля буде Їй легкою.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Прибита горем РОДИНА

Вступайте в члени Українського Народного Союзу

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Джерзі Сити, Н. Дж.

повідомляє що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в суботу, 18-го лютого 1989 р. о год. 3-ій по пол.
в залі Українського Народного Дому
90 Fleet Street, Jersey City, N.J.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

25, 70, 170, 171, 213, 270, 275, 281, 286, 287

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головного секретаря УНСоюзу ВОЛОДИМИРА СОХАНА
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьме участь

Володимир Сохан, головний секретар УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ

Володимир Білик, *голова*
Осип Зубрицький, секретар **Галина Гаврилюк,** *касир*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Перт Амбой, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться —

в неділю, 19-го лютого 1989 р. о год. 2-ій по пол.
в залі української католицької церкви
Alta Vista Place, Pert Amboy, N. J.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

26, 104, 155, 168, 209, 294, 312, 332, 342, 349, 353, 372

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головного касира УНСоюзу **УЛЯНИ М. ДЯЧУК**
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У зборах візьме участь

УЛЯНА М. ДЯЧУК, головний касир УНС

За Управу Округи

Михайло Захарко, голова
Іван Бабин, касир **Софія Понишин, секретар**

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕПАН САНДОВИЧ, член УНС Відд. 19-го ім. Дмитра Галичина в Ню Йорку, Н.Й., помер 9-го листопада 1988 року на 68-му році життя. Нар. 1920 року в селі Ждиня, пов. Горлиці, Зах. Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дві доньки по браті в Америці, Олену і Софію з родиною та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 12-го листопада 1988 року на цвинтарі Мт. Олівет в Квінсі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Голіят, секр.

РОМАН ТИШОВНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 437-го Т-ва „Самопоміч" в Рочестері, Н.Й помер на 72-му р. життя. Нар. 1916 року в Україні. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Дарію, сина Олександра з дружиною Оксаною, внуків Данила і Андрія і дальшу родину. Похорон відбувся 9-го грудня 1988 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Малинівський, секр.

ПЕТРО БОЙКО, член УНС Відд. 191-го ім. Св. Миколая в Трой, Н.Й. помер 6-го березня 1988 року на 76-му році життя. Членом УНС став 1953 року.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА ОЗУБКО, член УНС Відд. 133-го ім. Богдана Хмельницького в Нюарку, Н.Дж. померла 1-го листопада 1988 року на 94-му році життя. Нар. 31-го січня 1894 року в Україні. Членом УНС стала 1918 року. Залишила у смутку сина Петра і дочку Олену. Похорон відбувся 4-го листопада 1988 року на цвинтарі Св. Хреста в Норт Арлінгтоні, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ят!

Ярослав Леськів, секр.

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІЇ

З НАГОДИ ТИСЯЧОЛІТТЯ В УКРАЇНІ

В дні 12-го вересня 1988 р. до Совєтського Союзу доставлено в цілості 32.000 біблій.

Вперше в 70-літній історії Совєтського Союзу, уряд СССР дозволив на імпорт 100.000 Біблій українською мовою.

Асоціяція Біблії Української Родини закликає Вас скласти пожертву $25.00 або більше, в межах можливості, щоб дати нагоду Об'єднаній Біблійній Асоціяції Західньої Німеччини видрукувати і доставити Українську Біблію в Україну.

Ми повинні об'єднано відгукнутися на цю Богом дану нагоду.

З подякою та Божим Благословенням

Подорожуючи на Україну — щоб одержати українські біблії, пишіть до

UKRAINIAN FAMILY BIBLE ASSOCIATION
P.O. Box 3723, Palm Dessert, CA 92261-3723
(619) 345-4913

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 2.

А. Бойко, Ґластонбурґ	30.00
Ю. Зубаль, Ню Гейвен	25.00
І. Ковалиско, Шейкі Гайтс	25.00
д-р Ю. Чировський, Сакасанна	20.00
д-р П. Джуль, Ґрос Пойнт	15.00
д-р Б. Шебунчак, Блюмфілд	15.00
І. Благий, Рочестер	10.00
В. Босий, Голидей	10.00
А. Величковська, Фльорґейм Парк	10.00
М. Гнатейко, Клифтон	10.00
М. Ґук, Ст. Пол	10.00
Л. Ґреґор, Сомерсет	10.00
Г. Жирук, Вилмінґтон	10.00
І. Косич, Ляпір	10.00
Л. Ласій, Гакетставн	10.00
О. Макарушка-Колодій, Мейплвуд	10.00
Н. Мандрусяк, Флорґем Парк	10.00
д-р Я. Музичка, Кентон	10.00
Я. Пришляк, Баффало	10.00
М. Прокопенко, Джерзі Ситі	10.00
А. Фаріон, Лінкольнвуд	10.00
М. Чепурківська, Форт Лі	10.00
С. Чорна, Керґонксон	10.00
Р. Бадяк, І. Віллістон	5.00
А. Базиляк, Ст. Пітерсбурґ	5.00
О. Балабан, Вортінґтон	5.00
Д. Барон, Керґонксон	5.00
О. Білецька, Індіянаполіс	5.00
В. Гаврилюк, Джерзі Ситі	5.00
С. Біловус, Статен Айленд	5.00
Е. Гречило, Лонг Айленд Ситі	5.00
І. Гнатів, Йонкерс	5.00
д-р В. Ґерент, Ворм Мінерал Спрінґ	5.00
С. Дадига, Парма	5.00
П. Дзидзора, Сідар Ґров	5.00
А. Домбчевська, Джеймсвілл	5.00
д-р І. Дорожинський, Вудсайд	5.00
М. Думка, Ню Йорк	5.00
В. Жуковець, Юніон Ситі	5.00
Ю. Залізняк, Рашвілл	5.00
Ю. Заяць, Іст Гановер	5.00
Л. Караман, Ленсдейл	5.00
Р. Колодій, Трой	5.00
М. Кулинич, Соґертіс	5.00
Ю. Левицький, Ню Йорк	5.00
Ю. Макарчук, Йонкерс	5.00
д-р А. Мацюрак, Елмвуд Парк	5.00
В. Миськів, Бронкс	5.00
Т. Москаль, Клифтон	5.00
М. Мулькевич, Балтимор	6.00
С. Никорчук, Піттсфілд	5.00
М. Онисько, Мінотола	5.00
А. Політило, Шорт Гіллс	5.00
О. Попович, Говел	5.00
Я. Почтар, Піквенок	5.00
В. Притула, Бінґемтон	5.00
І. Рихвіцкі, Лігайтон	5.00
Н. Ріба, Сиракюзи	5.00
П. Семенюк, Мейплвуд	5.00
О. Старейкі, Аллентавн	5.00
Д. Стахів, Миддлсекс	5.00
д-р Е. Стецьків, Тонаванда	5.00
М. Тимочко, Джансон Ситі	5.00
Р. Толубяк, Бостон	5.00
Д. Томащук, Кензес Ситі	5.00
М. Тренза, Карл Плейс	5.00
Д. Хухра, Керґонксон	5.00
І. Червінський, Бронкс	5.00
М. Шевчук, Ведерсфільд	5.00
В. Шиприкевич, Філядельфія	5.00
І. Мандзюк, Розлін	4.00
А. Вацлавський, Форест Гіллс	3.00
Й. Галичин, Йонкерс	3.00
В. Карий, Джерзі Ситі	3.00
М. Куновський, Чикаґо	3.00
В. Левицький, Мейплвуд	3.00
Л. Мрилоцька, Ярдвілл	3.00
О. Сушко, Балтимор	3.00
К. Тиравська, Чикаґо	3.00
М. Сухоцький, Ричмонд Гілл	2.38
О. Бардахівський, Маямі Біч	2.00
М. Гарасимів, Ворм Мінерал Спрінґ	2.00
Т. Кікцьо, Бриджв'ю	2.00
Я. Кравчук, Філядельфія	2.00
Е. Лехман, Віллімантік	2.00
В. Лешак, Філядельфія	2.00
І. Марковський, Спіанк	2.00
Т. Остап, Міннеаполіс	2.00
С. Пилип, Спрінґфільд	2.00
В. Ремптер, Тамс Рівер	2.00
Р. Рибак, Ст. Пол	2.00
С. Саґата, С. Гемпстед	2.00
В. Сенежак, В. Орендж	2.00
П. Серна, Маямі Біч	2.00
Б. Склепкович, Ратерфорд	2.00
В. Соя, Ґарден Ситі	2.00
К. Тесля, Марльборо	2.00
І. Чайка, Філядельфія	2.00
П. Шпирка, Гіллсайд	2.00
М. Баранецький, Філядельфія	1.00

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

● РОЗШУКИ ●

БОГАЧ ГРИГОРІЙ
з Австралії пошукує
КУЙБІДУ ОСИПА та ІВАНИШИНА ОЛЕКСАНДРА
По дальші інформації прошу телефонувати.
І. Ільків, (516) 286-3284